

SZINKRONICITÁS

A szinkronicitás fogalmával először James Redfield *A Mennyei Prófécia* című művében találkoztam. Fantáziámat elragadta a felismerés, hogy az élet tele van nem véletlen „véletlenekkel”, egybeesésekkel, sorsszerű emberi találkozásokkal, ismétlődő jelekkel, vagyis szinkronicitásokkal. Amikor egy téma rövid időn belül többször is előkerül. Ezek azért is különlegesek, mert látszólag nem kapcsolódnak a mindennapi életünkhöz, de érezzük, hogy üzenet értékűek. Rég nem hallott mondatok hangzanak el egy ismerősünk szájából, ugyan azt olvassuk az újságban, vagy látjuk a médiában még aznap. Mintha egy láthatatlan életrendező elénk vetítené, hogy mire kell odafigyelnünk. Felfoghatjuk úgy is, hogy ezek jelek az „úton”. Lehetnek válaszok a feltett kérdéseinkre, vagy üzenetek, amelyeket át kell adnunk valakinek. A spirituális dolgokra fogékony emberek jól hasznosíthatják ezeket az üzeneteket. Meggyőződésem, hogy nem vezetnek hibás, rossz utakra, a *Nagy Ügyintéző* jót akar nekünk. Ha elfogadjuk a szinkronicitás tényét és hatását, akkor el kell, hogy ismerjük, mindannyian egy grandiózus terv részesei vagyunk.

A segítséget célzottan is igénybe vehetjük. A megoldandó problémánkra koncentrálna, figyeljük a tv-t, lapozunk föl egy könyvet, vagy újságot, értelmezzük a következő telefonhívásokat az ügyel kapcsolatban. Kérdéseinkhez válaszok rendeltetnek a véletlenszerű események által, amelyekhez logikai úton nem férhetnénk hozzá. Biztos vagyok benne, hogy kapunk ötletet a gondjaink megoldására.

Bevallom őszintén, hogy kísérletképen próbáltam szinkronicitást cél nélkül előidézni, de nem sikerült. Naponta többször erősen gondoltam egy fogalomra,

amely nem kapcsolódott semmihez a jelen életemben. Ezzel a módszerrel nem jött semmilyen visszajelzés. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy feleslegesen nem működik a rendszer, csak ha szükség van rá. Így számomra még fontosabb lett, hogy figyeljek rá.

A szinkronisztikus események mindig személyes jellegűek, nekünk szólnak, vagy általunk üzennek. Épp ezért nekünk kell azokat értelmezni, a szimbólumokat megfejteni.

Tekinthetjük egy időn és téren túli másik dimenzióknak, aminek hatására a halál pillanatában megáll az óraszerkezet, ember és hűséges kutyája egyszerre betegszik meg, amikor egymáshoz közelálló emberek egyszerre nyúlnak a telefonért, hogy felhívják egymást.

Egyes vélemények szerint ezen az elven működik a telepátia és az asztrológia is.

Ha a szinkronicitást egyfajta jövőérzékelésnek tekintjük, akkor problémásak a már megszokott téridőről alkotott elképzeléseink. Elénk vetíti a jövőt, amibe elvileg beleszólhatnánk, gyakorlatilag azonban kizártnak tartom.

Akárhonnán is közelítjük meg a kérdést a szinkronicitás jelensége sokkal inkább tudati, mint materiális.

Az emberi kultúrák régi hagyományaiban nem volt ismeretlen ez a fogalom csak nem így hívták. Az Újkor racionális gondolkodása elfeledtette azokat az időket, mikor semmi különleges nem volt abban, ha kommunikáltak az érzékeken túli világgal.

A témával sok szakember foglalkozott és kifejtette a véleményét. Nézzünk néhányat:

Carl Gustav Jung (1875 – 1961) pszichiáter, pszichológus, analitikus szerint:

A szinkronicitás oka az emberi tudatra vezethető vissza, amely kapcsolatban áll az univerzummal. Amikor a lelki fejlődés megtorpan, fordulóponthoz érkezik, akkor a kollektív tudat mintái megjelennek a fizikai világban és egybeesések formájában nyilvánulnak meg. A folyamat hatására az egész egy részének érezhetjük magunkat.

A szinkronicitás jelenségét nem könnyű értelmezni, de a Jung féle iskolapélda megvilágítja azt. Egy alkalommal egy páciense elmesélte, hogy álmában megjelent egy aranyszínű szkarabeuszbogár. A következő pillanatban a rendelő ablakának nekiment egy zöldarany virágbogár. Jung kinyitotta az ablakot, a bogarat a pácienséhez vitte a következő szavakkal. „Íme, hölgyem ez az Ön szkarabeusza”. Ettől kezdve a nő állapotában jelentős javulás következett be. (a szkarabeusz az élet és újjászületés jelképe).

Wolfgang Pauli (1900-1958) a fizikus egyszerűen csak „valami több”-nek nevezi, különös függőségi kapcsolat két esemény között, amely az ok-okozat elvével nem magyarázható.

Paul Kammerer (1880-1926) osztrák biológus

Véletlensorozatokban kereste a rendszerszerűséget. A parkon áthaladó gyalogosok ruháját figyelte meg, hogy milyen színek fordulnak elő milyen gyakorisággal. Azonban egy szín többször fordult elő, mint az a véletlentől elvárható lett volna. Arra következtetésre jutott, hogy az anyagi és tudati folyamatokat a megfigyelő elvárásai befolyásolják. (művei: A sorozat törvénye. Tanulmány az élet- és világtörténelem ismétlődéseiről.)

Bp., 2016.02.28.

Ujvári Csilla